

Ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν τῆς Ρώμης

Τὸ περίπτερον τῆς Τοσκάνης

χνικὴν αἰθουσαν. Διὰ τὰ εἶμεθα εἰλικρινεῖς, πρόκειται περὶ ἡμισείας αἰθούσης ἐν τῇ Κεντρικῇ μεγάρῳ τῆς Ἰταλικῆς ἐκθέσεως.

Ἡ μόνη φράσις ἣτις θὰ ἐδίδε εἰκόνα τοῦ μικροσκοπικοῦ μας τμήματος εἶνε: «Καλλίτερα νὰ μὴ συμμετείχομεν εἰς τὸν διεθνή αὐτὸν καλλιτεχνικὸν ἀγῶνα». Ἡ αἰθουσα μας συνορεύει μὲ τὴν Βουλγαρικὴν. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω, χωρὶς νὰ σὰς κακοφανῇ, ὅτι ἡ Βουλγαρικὴ ἔχει δύο-τρία ἔργα πολὺ καλὰ. Ἐνῷ ἡ Ἑλληνικὴ... δυστυχῶς εἶνε κατωτέρα ἐκείνης, ἡ ὁποία ἡδύνατο νὰ εἶνε.

Τίς πταίει; Ἡμεῖς αἰωνίως συνειθίζομεν νὰ ζητῶμεν εὐθύναν... κατόπιν ἐορτῆς. Δὲν θὰ ἀκολουθήσω ὅμως ἐγὼ τὸ σύστημα αὐτό. Θὰ ἀφήσω τὰς εὐθύναν καὶ δὲν θὰ κεραυνοβολήσω τοὺς εὐθυνομένους.

Ἀρκοῦμαι μόνον ἐπαναλαμβάνων ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν σύγχρονον καλλιτεχνικὸν τμήμα θὰ ἡδύνατο νὰ εἶνε πολὺ καλλίτερον—ἐνῷ τώρα δυστυχῶς εἶνε τοιοῦτον, ὥστε ἡδύνατο καὶ νὰ λείψῃ.

Καὶ οἱ συμμετασχόντες καλλιτέχναι δὲν ἐξέστηκαν τὰ καλλίτερά των ἔργα. Ἐξαίρεσιν ἀληθῶς ἀποτελεῖ μία νεαρά καλλιτέχνης γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, ἡ Μαρία Ἰγγλέση, ἡ ὁποία παρουσιάζει ἐν τοπείῳ τῆς Βίλλας Μποργκέζε τῆς Ρώμης, τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην.

Καὶ τελειῶνω ἐδῶ, διότι πολλὰ θὰ ἡδύνατο κανεῖς νὰ εἰπῇ διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτῆς αἰθούσης, τὰ ὁποῖα καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ λεχθοῦν.

Ρώμη, Ἰούνιος.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Η ΤΕΧΝΗ*

Ἀφοῦ ἐξητάσαμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐξέπληξε πρὸ ἑνὸς μεγάλου ἔργου τέχνης, εἶμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίσωμεν πλέον ὅτι ὁ καλλιτέχνης δὲν εἶναι ἓνας μαινόμενος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ καταπατᾷ τοὺς νόμους οὓς ἡ τέχνη ἔχει παραδεχθῇ, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀπλότης καὶ ἡ εἰλικρίνεια εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς ἐκπλήττει.

Ζητοῦμεν τὸ πολυσύνθετον, ὅλος ὁ κόσμος τὸ ζητεῖ, θέλομεν τὸ λεπτολογημένον ἔργον, λεπτοῦ φασμένα κεντημένα πτερὰ πεταλούδας, ὅταν τὸ ὠραιότερον καὶ περισσότερον ἱκανοποιητικὸν πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἀπλότης τῆς ἐκφράσεως τῶν αἰσθημάτων μας καὶ ἡ εὐθύτης τῆς σκέψεως.

Υπάρχουν τρία εἶδη ἐκφράσεως εἰς τὴν Ζωγραφικὴν καὶ τὴν Γλυπτικὴν: Ὁ Ῥεαλισμός, ὁ Ἰδεαλισμός καὶ ὁ Ἰμπρεσιονισμός. Ἐξ ὅλων αὐτῶν ὁ Ῥεαλισμός εἶναι ὁ κοινότερος, ὡς μὴ ἔχων ἀνάγκην οὐδεμιᾶς δυνάμεως φαντασίας. Ὁ Ῥεαλιστὴς ζωγραφίζει τὰ πράγματα ὅπως τὰ βλέπει καὶ τὸ κάθε τι εἶναι ἱκανὸν νὰ τιμηθῇ ἀπὸ τὸ πινέλο του. Ἐνα λειβάδι ἀπὸ ἀγκινάρες εἶναι δι' αὐτὸν ἐπίσης ἄξιον ὅσον καὶ ἓνας κῆπος τριανταφύλλων. Ἐνα βρώμικο ψάρι τὸν εὐχαριστεῖ τόσον, ὅσον καὶ ἓνας κρῖνος ἢ μία πεταλούδα. Τὸ πρόσωπον ἑνὸς μεθύσου ἔχει τόσην ὠραιότητα δι' αὐτὸν, ὅσην καὶ ἓνα μικρὸ παιδί. Ἡ

* Συνέχεια.